

PRŮVODCE MALÉHO

CHOVATELE LOVECKÝCH PSŮ

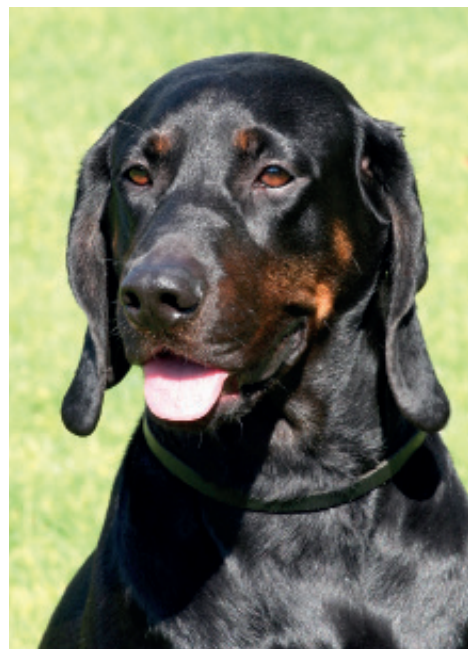
ČTYŘNOZÍ POMOCNÍCI

Několikrát jsme si povídali o tom, že mezi první psy používané při lovu patří honiči. Hodně zemí má mezi honiči svoje vlastní plemeno. Například slovenští kolegové vyšlechtili slovenského kopova a pomalu se začíná prosazovat další plemeno – tatranský duríč.

Ono to dost souvisí s tím, v jakých honitbách jsou psi zapotřebí. Jinak to vypadá ve státech s velkým množstvím horských honitb a jinak tam, kde spíše převažují pahorkatiny a nížiny.

Česká republika ale své plemeno honiče nemá. Pokud jej tedy někdo chce, musí sáhnout po plemenech z jiného státu. Dnes si budeme povídat o jednom z nich, o zajímavém plemeni pocházejícím od našich severních sousedů z Polska.

Možná narazíte v knihovně své babičky nebo dědečka na knihy polského spisovatele Henryka Sienkiewicze. Je to slavný pán, za literaturu dostal Nobelovu cenu, psal hlavně historické romány odehrávající se v Polsku v 17. století. Popisuje v nich nejen boje a války, ale také život polské šlechty. Její oblíbenou zábavou a také způsobem, jak si obstarat maso, byly hony. Polsko oplývalo a stále oplývá velkým množstvím hlubokých lesů plných spárkaté zvěře. Její lov se bez

šikovných a vytrvalých honičů neobešel. Předky našeho dnešního plemene lze najít v kronikách ze 14. století. Přesnější popis pak je možné najít v myslivecké literatuře z 19. století. Do České republiky byl první jedinec dovezen v roce 2011.

Honič, o kterém si dnes povídáme, patří mezi středně velká nebo spíše nepatrně větší plemena. Má silnou kostru, ale není těžký a hrubý a je na něm na první pohled vidět, že bude vytrvalý, neúnavný a že dokáže pracovat v náročných podmínkách. Jeho hlava je stejně dlouhá od špičky čenichu ke stopu jako od stopu k týlu. Oči má středně velké, šikmo uložené a v jejich linii je nasazené ucho (slecho), které má trojúhelníkový tvar a je středně dlouhé.

Stejně jako u jiných plemen, pokud pes pracuje s nízkým nosem (hlavou u země), ušní boltec funguje jako vějíř nahánějící pachy před nozdry. Standard plemen uvádí, že hlava je vznešená a má pravdu, protože její utváření a nesení vznešené a elegantní je.

Krk plemene je středně dlouhý a výborně osvalený. Mohl by umožnit psovi aportovat i těžší zvěř, honiči ale moc velcí aportéři nebývají.

Hřbet je středně dlouhý a rovný. Navazuje na něj středně silný ocas (prut), jehož délka dosahuje k hleznu. Končetiny nejsou dlouhé ani přehnaně zaúhlené. V praxi to znamená, že se pes pohybuje spíše vytrvalým a neúnavným klusem.

Srst je hrubá, s bohatou podsadou a nepřilíší dlouhá. Zbarvením může být černá s pálením, hnědá (čokoládová) s pálením, červená nebo plavočervená s lehkým překrytím černé. Kohoutková výška plemene se pohybuje mezi 50 až 59 cm.

Povaha psa se dá označit za příjemnou. Je to pes spíše klidnějšího temperamentu, inteligentní, dobře ovladatelný a dobře cvičitelný. Není agresivní, ale vůči cizím lidem je nedůvěřivý a je výborný hlídač. Hodí se do náročných terénů a důležitá je jeho hlasitost. Zvěř dokáže hlásit v různých tónech, takže jeho vůdce ví, kterou zvěř sleduje.

U nás zatím platí vyhláška, která ne dovoluje vyhledávání spárkaté zvěře psy s kohoutkovou výškou větší než 55 cm. To využití krásného honiče v našich honitbách trochu omezuje.

Honičů je hodně a leckteří si jsou velmi podobní a často i stejně zbarvení. Ten náš dnešní honič patří mezi ty větší. Pokud jej někde potkáte, určitě neuděláte chybu, když se jeho vůdce zeptáte, který z honičů to je. Pokud odpoví, že to je polský honič, nebude to jen místní název psa. Naše dnešní plemeno se opravdu jmenuje polský honič, v Polsku jej nazývají Gończy Polski.

Jen pro doplnění. Pan Sienkiewicz nepsal jen historické romány. Napsal i krásnou knížku pro děti. Jmenuje se Pouští a pralesem a popisuje příhody dětí, které se ztratily v Africe.

Vladimíra TICHÁ
Snímky Jan Tichý

